

Achtentwintigste jaargang nr. 1

januari-februari 1976

DE NIJDAMSTRA TYNGE

PERIODIEK VOOR DE GESLACHTEN
NIJDAM, NIEUWDAM, VLEER, WIJNIA

NIJDAMSTRA

Orgaan der Nijdamstra-Stichting

BLADEREN VALLEN OM MIJ HENEN

De herfst priemt in mijn gezicht,
Toch ga ik verder; zonder enig zicht,
Daar ook de herfst mijn leven beukt,
En uit de nevel geen toekomst deukt,
Bladeren vallen om mij henen.

De bomen schudden hun bladeren af,
Dat is het beeld, dat de herfst me gaf,
Toch moest ik verder, want ook de herfst,
Mag ruimen wat mijn oog thans derft,
Bladeren vallen om mij henen.

In de takken bergt zich het nieuwe leven,
De kiem is gelegd, de wachttijd gegeven,
Straks komt, o wonder, der schepping,
Het nieuwe leven uit de hand van de Schepper,
Het wonder is om mij henen.

Nu zie ik dat ook dit jaargetijde,
Van binnen uit mijn leven verblijdde,
Zo werd de herfst voor mijn gevoel,
Een nieuw begin, met het grote doel,
Het wonder van het vallen om mij henen.

T. N.

1976

Het is begin januari 1976 als ik dit artikeltje schrijf.
Mag ik met een vraag beginnen?
Wat heeft het oude jaar 1975 u gebracht of, laat mij het zo stellen:
Wat waart ge in dat jaar voor uw medemens?
Enkelen zullen zich met de handen op de borst kunnen slaan en
zeggen: "Dat heb ik er netjes afgebracht". Netjes, dat is al heel
wat, maar is het voldoende? Was uw leven ook zo gehaast, dat
het tempo niet was bij te houden? Geen tijd om even stil te staan
bij het leed van uw naaste? Nu gaan mijn gedachten uit naar hen
die ons ontvielen. Ook in ons bestuur van onze familievereniging,
bestaande maar uit enkele personen, zijn in de loop der jaren al
een paar overleden.

Ik denk aan hen, die ziek zijn, die invalide zijn, die zo graag arbeid zouden willen doen, maar niet kunnen. Ik denk aan hen, die in 1975 door de knieën zijn gegaan, omdat ze het niet meer zagen zitten. Ik denk aan hen, wiens overlijdensadvertentie voorkwam in de dagbladen en in ons familieblad.

Zo zou ik nog wel even kunnen doorgaan, want velen hebben veel leed in 1975 moeten doorstaan. De dagbladen staan er vol van: inbraken, moorden, verkrachtingen, gijzeling, druggebruikers, etc., vul het zelf maar aan.

En toch is het 1976 geworden. Een nieuw begin!

Wie leven wil, moet eerst het leven kennen. Eigenlijk kennen we allen maar de karikatuur van het leven. Nu ik dit schrijf, is het buiten bijzonder triest, harde wind - regen. Ja, het is nog winter, de lente komt! Het is een kringloop, winter, lente, zomer, herfst en dan toch weer winter. Zo is het in de natuur en zo is het ook met het leven van de mens.

We hebben weer genoten van de huiselijkheid rond Kerstmis en Nieuwjaar. Of genieten we niet meer, omdat wij in het leven niet vinden wat wij zoeken, of wel zoeken waar wij het niet moesten zoeken? Voelen wij ons "neergezet" in een bedrijf of beroep en is het daarmede basta? Neergezet en alle dingen over ons heen laten gaan, zonder enig besef dat het werkelijke leven inhoud moet hebben?

Wij verlangen allen naar geluk. Een verlangen, dat ieder mens met zich draagt, of hij dat geluk nu verwacht in zijn aardse leven of daarna. Op allerlei manieren heeft de mens geprobeerd een antwoord te geven op de vraag: Wat is geluk? Alle religies der wereld, alle filosofieën en levensovertuigingen wijzen in antwoord op dit gelukverlangen een eigen weg.

Duizenden verschillende antwoorden, duizenden verschillende wegen naar dit ene. Voor allen geldt, dat de weg naar het geluk slechts openstaat en slechts begaanbaar is voor hen, die zich houden aan de verkeersregels van die weg. Velen van ons hebben het leven niet leren kennen en zijn getuimeld in een bestaan van: Raak me niet aan! Anderen durven het leven niet aan en trekken zich terug uit het leven en verbitteren hun bestaan.

Is dan leven, werkelijk leven, een onbereikbaar ideaal?

In vroegere jaren wierp men te Rome mensen voor de leeuwen en men genoot van het kraken van onschuldige botten in de muil van wilde dieren. We kunnen dikwijls zo heerlijk griezelen als we lezen, dat een mens ontspoord is, zodat de botten van een ander kraken.

Wat is nu het geheim van het leven?

Niet in het kraken van onze medemens, maar in het laten leven.

En de lente komt!

De eerste lenteboden versieren al mijn kamer. Lente!

Ik zie nu reeds de hoge witte wolken met grootse vormen. Ze bewegen zich statig voort. De bolle wind streelt de zwellende knopjes van de bomen, die reeds op uitbotten staan.

Zie de wilg eens, met zijn honderden katjes. De weide van helder groen.

Laat ons zo leven, dat wij overgaan uit de winter in de lente.

Laat ons een figuur zijn als een keeper, die met inzet van heel z'n persoonlijkheid, probeert om alles tegen te houden dat dreigt.

Financieel Jaaroverzicht over het afgelopen jaar 1975

<u>Inkomsten</u>		<u>Uitgaven</u>	
Abonnementsgelden	f 1.280, --	Uitgave: "Nijdamstra	
Donaties (kontributies)	" 406, --	Tynge" incl. verzending	f 1.352,70
Vrijwillige bijdragen	" 281,50	Lidmaatschappen	" 30, --
Verkoop losse delen van "Het Nijdamstra		Drukwerken	" 28,55
Boek"	" 251,50	Reiskosten	" -, --
Renten	" 10,23	Vergaderkosten	" -, --
		Porti, telefoon, kleine	
		kosten	" 66,60
		Banksaldo	" 751,38
	f 2.229,23		f 2.229,23
	=====		=====

Balans per 31 december 1975

Spaar + rekg. Amro		Stichtingsgelden	f 100, --
Bank N. V.	f 2.422,87	Algemene reserve	" 3.211,54
Gekweekte rente	" 137,29		
Rabobank	" 751,38		
	f 3.311,54		f 3.311,54
	=====		=====

Betaling van de verschuldigde kontributie etc. uit eigen beweging op een onzer rekeningen (zie achterzijde Tynge) wordt door de penningmeester bijzonder op prijs gesteld.

Nogmaals maak ik mijn geachte lezers er op attent, dat alle stukken, advertenties etc. die men geplaatst wil hebben in ons familieblad, gezonden moeten worden aan:

Coornhertstraat 12 te Leeuwarden.

FAMILIEBERICHTEN

DIRK NIJDAM
en
GRIETJE SPIJKSMA

delen u mee, ook namens onze ouders, dat wij D. V. woensdag 21 januari 1976 om 14.30 uur gaan trouwen in het stadhuis te Bolsward.

Wij gaan wonen: Breitnerstraat 8b, Leeuwarden.

Met vreugde geven wij kennis van de geboorte van

WOUTER

Hoite Nijdam
Etty Nijdam-Bosman
Edo

22 januari 1976
Anemoonweg 24
Paterswolde

Heden is van ons heengegaan onze zorgzame man en vader

ROELF NIJDAM

op de leeftijd van 70 jaar.

Johannes 15:9

Groningen, 29 november 1975.
Coendersweg 55a.

M. G. C. Nijdam-Zervaas
E. G. Nijdam
C. J. Reytenbagh

Vol overgave in haar geloof, is van ons heengegaan onze lieve moeder en oma

GRIETJE BUITENKAMP

sinds 14 augustus 1971 weduwe van Jannes Westerkamp,
op de leeftijd van 77 jaar.

Zuidhorn, 30 november 1975.
Het Zonnehuis.

Grijpskerk:

A. Westerkamp
E. Westerkamp-Koop
Gerda, Jannes, Margriet, Henk
H. van Ommen-Westerkamp
K. J. van Ommen
Gea

Drachten:

Heden is van ons heengegaan onze lieve zorgzame tante

WIETSKE VLEER

in de ouderdom van bijna 72 jaar.

Ter Apel, 23 december 1975.
Correspondentieadres: Hoofdstraat 16.

Uit aller naam:
Fam. Vleer.

Tot onze diepe droefheid is, na een langdurige ziekte, op
29 december, van ons heengegaan mijn lieve vrouw, onze lieve
zorgzame moeder, behuwd- en grootmoeder

WILHELMINA HELENA GIJSBERDINA ALLEGONDA REINDERS
echtgenote van Jans Frans Nijdam.

Haarlem, 2 januari 1976.
Prins Mauritslaan 2, flat 42.

Namens ons allen:
J. F. Nijdam.

Heden overleed mijn lieve man, onze zorgzame vader, Groot-
en Overgrootvader

AUKE VLEER

in de ouderdom van 80 jaar.

Sneek, 18 januari 1976

Westhemstraat 69

Rotterdam:

Zwolle:

Soest:

S. Vleer-de Vries

Mr. J. Vleer

J.E. Vleer-van Goozen

J. Blijham-Vleer

H. Blijham

G. Vleer

S.W. Vleer-Remkes

Klein- en Achterkleinkinderen

Uit onze familiekring is heengegaan neef

AUKE VLEER

Hij heeft lichamelijk veel geleden, maar mocht toch nog de
leeftijd der sterken bereiken.

Vele jaren is hij bestuurslid geweest en met zijn gaven de
Stichting gediend.

God geve aan zijn vrouw en familie kracht om het verlies te
dragen.

In dit blad het gedicht: "Bladeren vallen om mij henen".

Als u bovenstaande leest, begrijpt u waarom het thans is op-
genomen.

De voorzitter.

Heden is rustig van ons heengegaan onze lieve zuster, schoon-
zuster en tante

JANTIENA NIJDAM-GROENEVELD

weduwe van Arend Nijdam, in de ouderdom van 70 jaar.

Eelde, 22 januari 1976.

"Else van der Laanhuis", Hooiweg 18.

Correspondentie-adres:

Van Ketwich Verschuurlaan 261, Groningen.

Groningen:	J. Broek-Groeneveld
Zuidlaren:	G. Groeneveld
	J. Groeneveld-Hülzebosch
Hoogkerk:	W. Niewijk-Groeneveld
	P. Niewijk
Groningen:	R. Groeneveld-Roffel
	D. Nijdam-de Vries
	Neven en nichten.

Op de leeftijd van 82 jaar overleed onverwacht onze beste oom
en oudoom

JACOB JOH. NIJDAM

Grouw, 27 januari 1976
Friesma-Hiem

Zijn neven en nichten,
achterneven en -nichten.

De Here nam op Zijn tijd tot Zich ons lief zoontje en broertje

MARTIN

op de aanvallige leeftijd van 5 jaar.

Heerenveen, 4 februari 1976
Gruttostraat 30

Jezus zei: "Laat de kinderen tot Mij komen
want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods"

Marcus 10:10

A. Nijdam
A. Nijdam-Woudstra
Irene

FAMILIENIEUWS

Wij hopen op zaterdag 24 augustus met onze ouders, opa en oma

G. NIJDAM

en

G. NIJDAM-VAN VEENEN

hun 40-jarig huwelijk te vieren.

Hoge Hereweg 24, Glimmen.

Hun liefhebbende kinderen
en kleinkinderen.

Op 26 juli 1935 traden neef en nicht

ANDR. NIJDAM en H. SMIT

in het huwelijk en vierden met familie hun 40-jarig huwelijks-jubileum, waarmede de Stichting hen alsnog feliciteert en nog vele jaartjes toewenst.

ATE NIJDAM ONVERWACHT IN HOOFDROL

De stad-Groninger Ate Nijdam speelde onverwacht een belangrijke rol tijdens de wedstrijd tussen FC Den Bosch en Volendam. Scheidsrechter Leo van der Kroft meldde zich kort voor het duel af omdat hij in Gorkum bij een aanrijding betrokken was geraakt. Van der Kroft en zijn vrouw kwamen met de schrik vrij, maar moesten wel naar het ziekenhuis voor onderzoek. Omdat er in Den Bosch geen andere betaalde arbiter op de tribunes aanwezig was, moest Nijdam, die dit seizoen debuteert als grensrechter in het betaalde voetbal, de wedstrijd leiden. Hij deed dat tot grote tevredenheid van beide partijen. Nijdam: "Het ging lekker en ik had geen problemen. Kort voor het einde moest ik Stehouwer (de trainer van Volendam, red.) nog wel even tot de orde roepen. Hij riep voortdurend dat het tijd was en ik heb hem toen even meegedeeld dat hij zich rustig moest houden en anders achter de hekken gestuurd zou worden."

VAKANTIE

Wilt u naar de Italiaanse Riviera?
Maak dan gebruik van onderstaande prachtgelegenheid.

Aan onze grote Nijdamstra familie

Wie wil met vakantie naar de Italiaanse Riviera in onze vakantie-woning in Hollands bungalowpark te Loano? Prachtig uitzicht op

Middellandse Zee en de bergen. In het park is een zwembad - bar en Hollandse beheerder. Loano heeft een zeer mooi strand en palmenboulevard.

Zowel per auto als per trein te bereiken of per vliegtuig naar Nice of Genua. Wij geven u uitvoerige reisbeschrijving en inlichtingen.

Fam. Wijnia
Espel N.O.-polder.
tel. 05278 - 1263

VALKHOF TE NIJMEGEN TOT 1786

De "tijd" heeft wat op z'n geweten.

De Nijmegenaar uit de vorige eeuw, H.K. Arkstee, (1787) beantwoordde de vraag naar de oorsprong van de burcht met de regels:

.....

Van mij geen opening te vinden
Dewijl de klauw des Tijds gestaag
De blijken daarvan kon verslinden
Maar wie dit Hof ook heeft gebouwd
't Is zekerlijk veel eeuwen oud.

Enkele overblijfselen werden gespaard en hiermede zijn we in staat iets van de vroegere toestand van de burcht mede te delen.

Ook de schilder Jan van Goyen (1641) komt ons te hulp.

De burcht besloeg de gehele oppervlakte van de heuvel, waarop het gebouwd is. Een muur met torens en bolwerken, terwijl de gebouwen de ruimte in drie delen verdeelden.

Dat het een grote burcht was, blijkt wel dat de burcht in 1794 voor afbraak werd verkocht voor een som van f 90.000, --.

Een kapitaal bedrag in die tijd.

Men wil aannemen, dat op de plaats waar de burcht stond, de Romeinen reeds een versterking hadden aangelegd (gevonden munten en andere Romeinse oudheden) reeds vóór Christus.

Men moet aannemen dat in het jaar 774 een zekere Carolus Magnus de versterking heeft herbouwd en er zelf in gewoond heeft. Nadien is het bewoond geweest door Ludovisus Pius en diende de vesting als een paleis des Rijks.

Waarschijnlijk is door de laatstgenoemde vorst de kapel gebouwd, welke in 799 door Paus Leo II werd ingewijd.

Boven het graf van Karel de Grote te Aken is een kapel gebouwd in dezelfde Karolingse vorm als die van de vesting.

Het uitwendige heeft in de loop der eeuwen veel van het oorspronkelijke verloren daar een gebouw uit die tijd geheel was opgetrokken uit tufsteen. De talrijke oplappingen, die plaats hebben gevonden, bedekken, vooral aan de buitenzijde, de tufsteen met baksteen. De leien dakbedekking dateert natuurlijk ook uit de latere tijd.

Bezoekers kwamen en gingen, voorstelijke personen namen telkens hun intrek in de burcht.

In 990 verbleef de keizerin Theophanie, dochter van de Griekse keizer Otto de Tweede er.

In 1018 betrok keizer Hendrik de Tweede de burcht.

Maar in 1047 heeft Godfried, hertog van Lotharingen en Brabant, Nijmegen overvallen en het Koninklijk Paleis in brand gestoken.

In 1155 herrees de burcht weer, door toedoen van keizer Frederik I, prachtiger dan ooit.

De laatste vorstelijke persoon, die op het Valkhof gewoond heeft, is stadhouder Willem V, zo wat een jaar (1786-1787). Volgende keer verder!

WILDBEWARING EN WETENSCHAP

Reeds binnen een kwart eeuw na de vestiging van de eerste blanken in de Kaap in 1652 kwamen de volgelingen van Jan van Riebeeck tot de conclusie dat wildbescherming een noodzaak was. De eerste compagniesdienaren in Zuid-Afrika bevonden zich in een land waar een grote verscheidenheid van dieren in alle vrijheid rondzwierf. In die dagen leefden nijlpaarden in de moerassen en riviertjes in de streek waar nu Kaapstad ligt. Deze burens bleken echter niet zo geschikt voor de nijvere mensen, die hier trachtten groente en fruit te kweken voor passerende schepen: één nijlpaard was voldoende om het werk van een heel seizoen teniet te doen. Daarom moesten de nijlpaarden verdwijnen. Ze verdwenen echter zo snel, dat de autoriteiten zich spoedig bewust werden van de noodzaak deze dieren te beschermen... en de eerste van vele verordeningen op het gebied van de wildbescherming was een feit.

Er was echter wild in overvloed en de jacht werd een manier om aan de kost te komen - voor zowel zwart als blank. Tegen

het einde van de negentiende eeuw bleek echter dat de enorme kudden van vroeger vrijwel niet meer voorkwamen - de eindeloos lijkende voorraad was bijna op.

In 1898 kwam de eerste ingrijpende stap op weg naar wildbescherming op grote schaal: President Paul Kruger van de Transvaalse Republiek stelde een groot stuk grond in Oost-Transvaal beschikbaar als wildreservaat - een reservaat dat thans tot de bekendste ter wereld behoort. Na de Boerenoorlog werd het reservaat nog uitgebreid, waardoor het van noord naar zuid een lengte van 320 kilometer kreeg, met een breedte variërend van 50 tot 100 kilometer en een oppervlakte van ruim 20.000 vierkante kilometer. Het Kruger Nationaal Park is uitgegroeid tot een van Zuid-Afrika's belangrijkste toeristische attracties.

De man waaraan het park in zijn huidige vorm bijzonder veel verschuldigd is, was zijn eerste directeur: kolonel Stevenson Hamilton, die in 1902 benoemd werd. Zijn wijze bewaringsideeën omvatten toen al de uitdunning van roofdieren. In die periode bestond er een ernstige wanverhouding tussen het aantal leeuwen en luipaarden in het park en hun voornaamste prooi: antilopen. Het aantal roofdieren werd teruggebracht en al spoedig groeide de antilopebevolking. Sedertdien is een prachtig evenwicht tot stand gebracht, al is de handhaving daarvan geen eenvoudige taak. Hamilton realiseerde zich dat hierbij zowel de wildwachter als de wetenschapsman betrokken was.

Thans werken de deskundigen in dienst van het Park nauw samen met de veterinaire dienst van het Ministerie van Landbouw bij de bestudering van de gezondheidstoestand van het wild.

De natuur is zelden vriendelijk: zelfs de leeuw wordt belaagd, zij het dat zijn belagers vaak minuscule afmetingen hebben. Een der researchteams ontdekte onlangs bijvoorbeeld dat de leeuwen in een bepaald deel van het park onder de mijten zaten. De voortdurende huidirritatie die hiervan het gevolg was, bleek zo schadelijk voor hun gezondheid te zijn - en vooral voor die van de welpen - dat een groot aantal leeuwen dood ging.

De veeartsen stonden voor twee problemen: de voor de hand

liggende stap was mijtbestrijding bij de leeuwen en ten tweede uit te zoeken hoe de mijtenplaag ontstaan was. De mijtbestrijding bij de leeuwen werd verricht met behulp van verdovingspijlen, maar het tweede probleem was moeilijker op te lossen. Gezocht werd naar een methode om de mijten te vernietigen voor ze hun gastheren konden belagen - en ook die methode werd gevonden.

Wanneer men zich bedenkt dat er op het ogenblik zo'n kwart miljoen grote zoogdieren in het park rondlopen, kan men zich voorstellen dat de strijd om hun welzijn grote inspanning vergt en dat de wetenschappelijke kennis daarbij onmisbaar is.

Ontleend aan: dr. Arthur Bleksley:
"The Scientist in the Game Parks".

Overgenomen uit Zuid-Afrikaanse Koerier - januari 1976.

ALMA TADEMA

In zijn Romeinse kunst is Alma Tadema in zijn kracht. Zijn vertrek naar Engeland, zijn vestiging aldaar en de bouw van zijn Romeinse villa zijn de vruchten van zijn ontwikkeling. Dat Alma Tadema naar Engeland ging en zich daar vestigde is geen toeval of willekeur. Hier hoorde hij thuis, niet zozeer door zijn huwelijk met miss Laura Epps, maar hij was de man met Engelse smaak.

Alma Tadema is geen vertegenwoordiger van onze vaderlandse kunst zoals Israël, Mesdag, Mauve, Bosboom, die vaderlands bij uitnemendheid mogen heten.

Er zijn dan ook van hem maar zeer weinig schilderijen in ons land. Het is dan ook een uitzondering dat het schilderij van 1895 de "Goochelaar" in een Nederlands museum is.

Evenmin kan de Franse kunst hem herbergen. Misschien zou Tadema zich thuis gevoelen in het vaderland van Ebers, die geen gering bewonderaar van hem was en menig Duits geleerde, geschiedschrijver en kenner der oudheid heeft zijn kunst geroemd. Maar de kunst tiert het best in de vruchtbare grond van weelde en welvaart. In Engeland vonden zijn stukken de meeste kopers en de meeste waardering.

Engeland is het land der verzamelaars en de klassieke letteren.

Engeland is niet alleen de gelukkige bezitter van al het marmer, dat Lord Elgrin uit Griekenland meebracht, maar heeft in zijn Brits Museum tal van exemplaren van oude beeldhouwkunst. Wat wonder dat hij zocht die hem zochten, dat hij met zijn Engelse vrouw, naar die Engelse maatschappij toog, voor welke hij geschapen scheen.

Om de kroon van dit alles op te zetten en de harmonie in alles volkomen te doen zijn, bouwde hij zich op de hoek van Towndhend-Road in St. John's Wood, op een van de lommerrijkste plekjes en dicht bij het schilderachtig kanaal van Regent's Park, de schone Romeinse villa, die niet weinig heeft bijgedragen om hem bekend te maken.

Zij is gebouwd, ingericht en versierd volgens Tadema's eigen plan. De deur met haar "salve" en een glimmende satyrkop als klopper, de portiek met zijn zuilengang, de klaterende fontein, de tuin met zijn marmeren pilasters en het atelier met zijn Byzantijnse koepellijnen en zijn ronde zitbank, doen dromen van zuidelijke hemel en van de dagen van oude keizers. Hier, in deze Engelse wereld, gedrenkt met de geest der klassieken, met zijn kunstliefhebbers, hier voelde Tadema zich thuis.

Ook zijn kunst is Engels, ook zijn schilderijen hadden hier en in Amerika hun vaderland.

Tadema kan de toets der kritiek doorstaan. Een juistheid en scherpte van lijnen en kleuren, die geen onzekerheid laat en waarbij de eigenlijke gedaante der dingen zich niet in een algemene stemming of in de toon van het geheel, verliest.

Doorkneet in de kennis van de oudheid, in haar klederdrachten, meubelen, gewoonten, bekend met tal van bijzonderheden, heeft hij het leven der oudheid in beeld gebracht. Waar hij niet weet, daar zocht hij. Alleen daar, waar hij niet vindt, schept hij, maar dan ook met een grote zekerheid, door langdurige studie gevormd.

Het moet gebeurd zijn dat een kapsel met bloemen, op het goed geluk van zijn studië af, op een zijner doeken geschilderd, tien jaar later uit de graftomben van Der el Bahri tevoorschijn gekomen is.

Rijke kunstverzamelingen en een uitgebreide boekerij, stellen hem in staat zijn smaak steeds in klassieke vorm te houden. Hij schildert naar het model en hij zal niets op het doek brengen, dat niet in alle bijzonderheden gereed is, hetzij een plooi

van een kleed of de vorm van een antieke vaas. Het ligt niet in zijn aard iets te verwaarlozen.

In plaats van poserende standbeelden, ziet hij een kleine Romeinse wereld voor zich. Zijn figuren zijn niet bovenmenselijk groot, zij zijn als wij.

Een groep hier, een groep daar, een afzonderlijke figuur ginds, alles een eigen leven leidend.

Men kan een schilderij van Tadema soms in tweeën snijden en twee schilderijen hebben. Daarentegen moet gezegd worden, dat hij zijn figuren met de meeste losheid en smaak groepeeret.

Dit was dan Alma Tadema.

Zijn zeer bekende werken zijn:

Ave Caesar

Keizer Hadrianus in Engeland

Verstoppertje spelen

Zwaardveger

Verlegen meisje.

BESTUUR NIJDAMSTRA-STICHTING

Voorzitter: T. Nijdam, Coornhertstraat 12,
Leeuwarden, tel. 05100-22167.

Secretaris penningmeester: C. v.d. Schoot Azn, Heerenhage 205,
Heerenveen, tel. 05130-24792.

LEDEN

H. Nijdam-Smit Boerhaavelaan 113, Groningen,
tel. 050-253701.

K. Nijdam Geastwei 24, Oudemirdum,
tel. 05147-405.

W. Wijnia Angelsloërdijk 225, Statenhoek
Emmen, tel. 05910-22068.

POSTGIRO-REKENING

82.67.24

REKENING RABO-BANK

gironummer: 81.46.57
rek.nr.: 3264.65.308
beiden ten name van:
Penn. Nijdamstra-Stichting
te Heerenveen.

FAMILIEBLAD

"DE NIJDAMSTRA-TYNGE".
Lid/abonnees f 12, -- per jaar.
(Vóór 31 maart te betalen).
Halfjaarlijks f 6, -- mits
betaling plaatsvindt vóór
31 januari/juli.
Donateurs/leden f 6, -- per jaar.
Zelfde voorwaarden als
hierboven vermeld.

REDAKTIE

T. Nijdam, Coornhertstraat 12,
Leeuwarden.

BIJ ONBESTELBAARHEID GAARNE RETOUR AAN:
Coornhertstraat 12, Leeuwarden.
(zo mogelijk opgave van nieuw adres)